

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/280/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1611204791
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1611204791.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa : EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO : 35 724 803, zastúpeného : TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Údernícka 5, IČO : 36 613 843, Bratislava, proti odporcovi : L. X., N.. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX M. R., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu : Spotrebiteľské združenie OSA, so sídlom Fedinova 9, Bratislava, IČO : 42 260 086, zastúpeného : HKP Legal, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, o zaplatenie 302,65 € s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Malacky zo dňa 02. novembra 2012, č. k. 5C/142/2011-68, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol :

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka **p o t v r d z u j e**.

Návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania **z a m i e t a** .

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania a to trov právneho zastúpenia vo výške 24,31 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie a priznal navrhovateľovi vrátenie súdneho poplatku vo výške 11,37 € prostredníctvom Daňového úradu Bratislava. Zároveň rozhodol, že odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznáva.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania doručeným súdu dňa 02.06.2011 domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie 302,65 € s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom neuhradenej faktúry za poskytnuté telekomunikačné služby. Pred začatím pojednávania vo veci samej, podaním doručeným súdu dňa 30.08.2012, navrhovateľ vzal svoj návrh na začatie konania v celom rozsahu späť, dôvody späťvzatia neuviedol. Súd prvého stupňa preto podľa § 96 ods. 1, 2, 3 konanie zastavil a navrhovateľovi vrátil krátený súdny poplatok v zmysle § 11 ods. 3, 4 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Pokiaľ ide o náhradu trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. a § 150 ods. 1 O.s.p. s tým, že odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi, ktorý v konaní vystupoval na strane odporcu, vzniklo právo na náhradu trov konania. Odporcovi prvostupňový súd náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli. Pokiaľ ide o náhradu trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi prvostupňový súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 s poukazom na § 150 ods. 1 O.s.p. Dôvod hodný osobitného zreteľa videl v tom, že vedľajší účastník je spotrebiteľské združenie,

ktorého schopnosť ochraňovať záujmy spotrebiteľa je daná už cieľom činnosti združenia, preto trov právneho zastúpenia advokátom nepovažoval prvostupňový súd ako účelne vynaložené, dokonca ich považoval za nehospodárne. Súd prvého stupňa zastával názor, že sám vedľajší účastník, vzhľadom na cieľ jeho činnosti disponuje rozsiahlymi znalosťami a vedomosťami v danej problematike, ktorou sa ako špecifickou zaoberá, a je inštitúciou spôsobilou účinne ochraňovať práva spotrebiteľa v súdnom konaní. Úkon právnej pomoci, a to prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, prvostupňový súd v danom prípade vyhodnotil ako trov nepreukázané. Prvostupňový súd taktiež poukázal na to, že právny zástupca združenia takýmto spôsobom, teda oznámením o vstupe združenia do konania (vymení len číslo konania a účastníkov), žiadosťou o zaslanie žaloby a návrhom na priznanie trov konania, čo súd hodnotil ako neobvyklé, vstupuje do množstva konaní, o čom mal prvostupňový súd vedomosť z jeho rozhodovacej činnosti. Súd prvého stupňa mal preto pochybnosti, či hromadné vstupovanie združenia v zastúpení advokátom a zároveň uplatňovanie si trov, do konaní, o predmete ktorých združenie nemá žiadnu vedomosť, nie je konaním účelovým, s cieľom dosiahnutia odmeny za právne zastupovanie.

Uvedené uznesenie napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním vedľajší účastník na strane odporcu; jeho odvolanie smerovalo proti výroku, ktorým mu prvostupňový nepriznal náhradu trov konania. Vedľajší účastník zastával názor, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Argumentáciu prvostupňového súdu považoval za svojvoľnú a tendenčnú. V dôvodoch svojho odvolania poukázal na ust. § 93 ods. 2, 3, 4 O.s.p. a § 3 ods. 4, 5, § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, na čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, príslušné smernice EÚ týkajúce sa práv spotrebiteľov, ako aj na čl. 38 Charty základných práv. Ďalej uviedol, že prejednávacia vec je typickým spotrebiteľským sporom a výklad, ktorý by z uplatňovania práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, je absurdný, zjavne nesprávny, ale najmä odporujúci zákonom SR a tiež predpisom EÚ. Vedľajší účastník považoval za odporujúce zásade rovnosti podmienok v súdnom procese, zásade spravodlivosti súdneho procesu, ale aj dobrým mravom, aby navrhovateľovi so silným ekonomickým zázemím súd priznával právo na náhradu trov právneho zastúpenia a občianskemu združeniu pôsobiacemu v nepodnikateľskej sfére a konajúcemu výlučne na prospech spotrebiteľa právo na náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal. Tvrdil, že tým mu de facto odňal základné procesné právo na zastúpenie advokátom. Je totiž nepochybné, že spotrebiteľské združenie si nemôže na vlastné náklady dovoliť realizovať kvalifikovanú ochranu práv spotrebiteľa v súdnom procese. Súd prvého stupňa svojím postupom a nepriznaním náhrady priamo poprel rovnosť podmienok v konkrétnom súdnom konaní, zasiahol do procesných práv vedľajšieho účastníka, spotrebiteľovi fakticky odňal právo na kvalifikovanú pomoc spotrebiteľského združenia v rámci občianskeho súdneho procesu a znemožnil tak vedľajšiemu účastníkovi reálny výkon úloh spotrebiteľského združenia vymedzených zákonom. Podľa vedľajšieho účastníka je s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. dôvodné priznať mu trov konania, nakoľko mal vo veci plný úspech, keď nie je možné odoprieť mu právo dať sa zastúpiť advokátom. V dôvodoch odvolania ďalej poukázal na niekoľko rozhodnutí odvolacích súdov Slovenskej republiky a na rozsudok Súdného dvora EÚ C-279/09, z ktorých podľa názoru vedľajšieho účastníka vyplýva, že má právo na advokáta aj na náhradu trov konania. Nahradenie trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi zo strany navrhovateľa považoval za nanajvýš spravodlivé, nakoľko mu jednak s bránením práv spotrebiteľa vznikli reálne náklady a jednak ako prevenciu pred konaním navrhovateľa. Z vyššie uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a priznal mu náhradu trov celého konania, alternatívne žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom súdu prvého stupňa, vedľajší účastník žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. pred vydaním rozhodnutia konanie prerušil a požiadal Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie - vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci - ako o predbežnej otázke.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka argumentoval tým, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie (a to aj s poukazom na jeho cieľ) schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka navrhovateľ považoval za nadbytočné

a neúčelné. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, podľa navrhovateľa navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Prvostupňový súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Navrhovateľ zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Podľa navrhovateľa konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť. Návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky preto navrhovateľ považoval za nedôvodný a účelový. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 24,31 €. V závere svojho vyjadrenia poukázal na viaceré rozhodnutia iných senátov krajských súdov SR v obdobných veciach a predložil ich aj ako prílohu vyjadrenia.

Odporca sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka písomne nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

V zmysle citovaného ust. § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Za predpokladu, že účastníkovi konania na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje vznikne právo na náhradu trov konania, môže byť náhrada trov konania priznaná aj samotnému vedľajšiemu účastníkovi.

V prípade, ak súd zastavuje konanie, musí sa pri rozhodovaní o trovách konania najprv zaoberať tým, či niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Zo spisového materiálu súdnej veci je zrejmé, že súd prvého stupňa zastavil konanie z dôvodu, že podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 30.08.2012 vzal navrhovateľ návrh v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ zaviniť zastavenie konania, odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Analogicky podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 26.04.2012.

Podľa ust. § 25 ods. 1 O.s.p. si účastník ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta. Nakoľko vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva ako účastník, je oprávnený tzn. môže sa dať aj vedľajší účastník v konaní zastupovať advokátom. V prejednávanj veci vedľajšieho účastníka zastupoval advokát na

základe plnomocenstva, pričom odvolací súd nepopiera ani nespochybňuje právo vedľajšieho účastníka resp. ústavné právo každého - vrátane vedľajšieho účastníka na právnu pomoc vyplývajúce z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Však v prípade, že si účastník zvolí ako svojho zástupcu advokáta, musí počítať aj so vznikom trov, nakoľko advokát má právo na úhradu svojich primeraných a opodstatnených nákladov. Preto skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama osebe neznamená popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom konaní, a už vôbec to neznamená odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odvolací súd považuje záver prvostupňového súdu o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za správny, keď v prejednávanej veci vzniklo v zmysle § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. odporcovi a aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi. Ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu potvrdiť prvostupňové rozhodnutie aj v prípade, ak je vecne správne vo výroku, nie aj v dôvodoch. Rozhodnutie prvostupňového súdu o trovách konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi je podľa odvolacieho súdu vo výroku vecne správne, avšak s neprávny odkazom v dôvodoch rozhodnutia na ust. § 146 ods. 2 v spojení s ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Správne mal prvostupňový súd o trovách konania vedľajšieho účastníka rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať s odôvodnením, že tieto nespĺňajú podmienku účelnosti nevyhnutnú pre priznanie náhrady trov konania s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že je nesprávne zamieňať okolnosti hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. s účelnosťou vynaložených trov v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania musí súd vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom. Účelnosťou je potrebné rozumieť vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa. Opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Vzhľadom na zmysel ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania je súd povinný posudzovať účelnosť pri každom úkone právnej služby samostatne. Naproti tomu použitie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter, pričom slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania.

V predmetnej právnej veci vedľajší účastník resp. právny zástupca vedľajšieho účastníka spolu s oznámením o vstupe do konania zároveň požiadal súd prvého stupňa o zaslanie návrhu na začatie konania a vzniesol námietku premlčania. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupe do konania nepoznal predmet sporu a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že právny zástupca vedľajšieho účastníka si v oznámení o vstupe do konania uplatnil trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akejkoľvek bližšej vedomosti o predmete a štádiu konania, do ktorého vstupuje, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. V zmysle uvedeného je správny záver prvostupňového súdu, ktorý trovy vedľajšieho účastníka vyhodnotil ako nepreukázané a ako trovy, ktoré nie sú účelne vynaložené. Vedľajší účastník neposkytol odporcovi v konaní žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa. V prejednávanej veci vedľajší účastník spolu s oznámením o vstupe do konania taktiež vzniesol námietku premlčania. Nemožno však dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal návrh späť na základe tohto úkonu vedľajšieho účastníka, nakoľko späťvzatie návrhu je dispozičným právom navrhovateľa a súd nie je povinný skúmať aké dôvody ho k tomuto dispozičným úkonu viedli.

Odvolací súd zastáva názor, že vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 78/03, v zmysle ktorého nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov

v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené, a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporoch spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať. Preto odvolací súd v neposlednom rade prihliadol aj na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania. Zároveň je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že vedľajší účastník paušálne vstupuje do konaní, v ktorých ako navrhovatelia vystupujú určité subjekty, a to bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka. Pri rozposielaní oznámení o vstupe do konaní, vyjadrení (vznesenie námietky premlčania), ide o identické typizované úkony podľa vzoru, ktoré môžu byť generované aj automatizované, pritom nemožno v každej jednej veci hovoriť o účelnom vynaložení trov právneho zastúpenia. Takéto konanie vedľajšieho účastníka nemožno považovať ani za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ, pre ktorý bolo toto združenie založené. Vyvoláva to skôr dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ, na obsah ktorého poukázal vo svojom odvolaní vedľajší účastník, odvolací súd uvádza, že Súdny dvor EÚ v tomto rozsudku ustálil, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v článku 47 Charty, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania a/alebo zastupovanie advokátom. Z uvedeného rozsudku však nevyplýva, že by vedľajší účastník ako právnická osoba založená na ochranu práv spotrebiteľa, mal vo všetkých konaniach, do ktorých vstúpi, právo na náhradu trov právneho zastúpenia bez splnenia podmienok vyžadovaných Občianskym súdnym poriadkom, a teda okrem iného aj účelnosti vynaložených trov konania. Odvolací súd vo vzťahu k rozhodnutiam iných krajských súdov, na ktoré navrhovateľ vo svojom vyjadrení a vedľajší účastník vo svojom odvolaní poukazujú, uvádza, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov v obdobných veciach resp. právnym názorom vysloveným iným odvolacím senátom v obdobnej veci. Aj po oboznámení sa s obsahom týchto rozhodnutí zotrváva na svojom právnom názore, že trovy vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka je vo výroku vecne správne, nakoľko navrhovateľ procesne zavinil zastavenie konania, a preto odporcovi a aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu vzniklo právo na ich náhradu. Odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli a trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporcovi žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka ako vo výroku vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa ďalej zaoberal návrhom vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. (Pozn.: Od 1.12.2009 v dôsledku prijatia Lisabonskej zmluvy oficiálny názov Súdneho dvora znie Súdny dvor Európskej únie; názov Súdny dvor Európskych spoločenstiev sa používal do 30.11.2009.)

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prichádza do úvahy vtedy, ak sa vedie konkrétne sporové konanie pred vnútroštátnym súdom, v rámci ktorého vznikne potreba výkladu či stanovenia hraníc

aplikácie únievého práva, pretože vyriešenie tejto otázky je spôsobilé podstatným - prejudiciálnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. V súvislosti s prerušením konania však treba uviesť, že súd v skutočnosti môže, ale nemusí prerušiť konanie, pretože nie každý súd je povinný obrátiť sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor, ale len súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni bez toho, aby sa proti jeho rozhodnutiu mohol podať opravný prostriedok alebo ak sa v konaní pred vnútroštátnym súdom rieši otázka platnosti právneho aktu Európskej únie. Súd môže rozhodnúť o prerušení konania z vlastnej iniciatívy alebo môže takéto prerušenie konania navrhnúť účastník, avšak súd nie je v každom prípade povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Ak nejde o prípad obligatórneho konania o prejudiciálnej otázke, tento procesný úkon súdu (prerušenie konania) závisí len od úvahy súdu, či požiada Súdny dvor o vyriešenie predbežnej otázky, a preto nemôže byť vyvolaný samotným podnetom alebo návrhom účastníka konania. V prípade, ak by vnútroštátny súd uznesením rozhodol o tom, že bude iniciovať konanie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, konanie preruší a obráti sa na Súdny dvor so žiadosťou.

System prejudiciálneho konania je základným mechanizmom práva Európskej únie, ktorého účelom je poskytnúť vnútroštátnym súdom prostriedok pre zabezpečenie jednotného výkladu a uplatňovanie práva Európskej únie v každom členskom štáte. Cieľom prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva a nie riešenie konkrétnych sporov, ktoré sú v kompetencii vnútroštátnych súdov a ani posudzovanie súladu vnútroštátneho práva s právom komunitárnym (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 155/2011). Súdny dvor nerozhoduje ani o sporných skutkových otázkach konania pred národným súdom, ani o výklade alebo aplikácii vnútroštátneho práva.

Vedľajší účastník svojím návrhom formuloval otázku, v zmysle ktorej sa domáhal, aby Súdny dvor EÚ zodpovedal na otázku výkladu vnútroštátneho práva. V položenej otázke nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale vedľajší účastník sa v podstate domáhal zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol, že nepožiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, čím nie je daný dôvod pre obligatórne prerušenie konania zo strany odvolacieho súdu, a preto návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal podľa podaného vyčíslenia náhradu trov vynaložených v odvolacom konaní za podané vyjadrenie k odvolaniu vo výške 24,31 €, ktoré uložil vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľa do troch dní.

Trovy odvolacieho konania predstavujú teda odmenu advokáta za 1 úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k odvolaniu doručené súdu dňa 24.05.2013, keď odmena advokáta za 1 úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb sumu 12,45 € a aj s poukazom na ustanovenie § 15 písm. a) citovanej vyhlášky predstavuje sumu 20,26 € (12,45 € + 1 x 7,81 € režijný paušál). Táto odmena advokáta bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o sumu 4,05 € (20,26 € x 20% = 4,05 €), t.j. odmena spolu vo výške 24,31 €.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.